

A Pécsi Ítéltábla Pécsen, a 2016. évi június hó 21. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság a szexuális erőszak büntette és más bűncselekmény miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Pécsi Törvényszék 12.B.266/2015/34. számú ítéletét akként változtatja meg, hogy a szabadságvesztés tartamát 5 (öt) évre, a közügyektől eltiltás tartamát 5 (öt) évre enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába a 2016. évi február hó 10. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt továbbmenően beszámítja.

I n d o k o l á s

A Pécsi Törvényszék a 12.B.266/2015/34. számú ítéletével a vádlott büntetőjogi felelősségét a Btk.197.§ (2) bekezdésében meghatározott szexuális erőszak büntetében, valamint a Btk.204.§ (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott gyermekpornográfia büntetében állapította meg. Ezért 7 év szabadságvesztésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani, amelybe beleszámította az előzetes fogvatartásban töltött időt. A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napban határozta meg. A vádlottat a további 1 rb. a Btk.204.§ (1) bekezdésének a) pontjában meghatározott gyermekpornográfia büntetékének vádja alól felmentette. Rendelkezett az ügyben lefoglalt bűnjelekről, továbbá az eljárásban felmerült bűnügyi költségről is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője elsősorban felmentés, míg másodsorban enyhítés végett jelentettek be fellebbezést.

A védő a nyilvános ülésen jogorvoslati kérelmét fenntartva azt annyival egészítette ki, hogy a vádlott által gyermekkorban átélt szexuális trauma hatásainak vizsgálatára igazságügyi pszichológus szakértő kirendelését látja indokoltnak, másrészt a büntetés enyhítése mellett eggyel enyhébb végrehajtási fokozat megállapítását indítványozta.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség a BF.198/2015/5/II. számú átiratában és a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott elsőfokú ítéletet a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. A felülbírálatnak azonban nem volt tárgya a Be.348.§ (2) bekezdése szerint a felmentő rendelkezéssel érintett bűncselekmény.

A felülbírálat során a másodfokú bíróság azt a meggyőződését alakította ki, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az a vádlott védekezésével szemben álló részében a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a büntetőeljárás törvény rendelkezéseinek megfelelően a tényállás megnyugtató felderítéséhez szükséges mértékben és körben folytatta le; a feltárt és mérlegelési körébe vont bizonyítékokat külön-külön és együttesen is a logika szabályainak megfelelően értékelte, határozatának indokolásában pedig meggyőző érveléssel adott számot ténymegállapításairól, különösen a vádlott védekezése elvetésének okairól. Összességében tehát az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének is messzemenően eleget tett.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság indokolásának bizonyítékokat elemző részét kimerítőnek tartotta, érvelésével pedig teljes egészében egyetértett, így annak tételes megismétlését nem, mindössze az alábbiak kiemelését tartotta szükségesnek:

Az elsőfokú bíróság a tényállását döntően gyermekkorú **sértett** vallomására alapította.

A vádlott a fényképek készítését elismerte ugyan, azonban védekezésében a történeteket úgy állította be, mintha a mindössze hét éves sértett lett volna a cselekmény kezdeményezője a felnőtt, idegen férfivel szemben.

A vádlott e minden alapot nélkülöző állításával szemben helyesen jutott arra az álláspontra az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott volt a kezdeményező fél; ebben gyk.**sértett** nyilatkozata mindvégig következetes volt.

A sértett által előadottakat erősítették meg egyrészt szülei vallomásai, akik a történeteket magától a sértettől hallották közvetlenül a cselekmény után, így annak valóságtartalma semmilyen kétséget sem hagyott maga után.

Másrészt a gyermekkorú sértett vallomásának hitelt érdemlőségét teljes mértékben alátámasztotta szakértő 2 igazságügyi pszichológus szakértő szakvéleménye, aki hangsúlyozta, hogy a kislány a vele történeteket élmény- és életszerűen adja elő, nála nem tárható fel a gyermeki gondolkodásból adódóan sem olyan fokozott fantázia működése, amely a vele történetek élmény-, illetve életszerű objektív előadására kedvezőtlenül hatnának. A sértettnél a valóság kóros eltorzítására utaló képzetek nem voltak fellelhetőek.

Helytállóan hivatkozott az elsőfokú bíróság a vádlotti védekezés elutasítása kapcsán fk.**tanú1** tanú vallomására is, aki szintén cáfolta a vádlott azon előadását, miszerint a kiskorú sértett lett volna a cselekmény kezdeményezője.

A vádlott tulajdonát képező mobiltelefon memóriájából, illetve SIM kártyájából is a sértett vallomását alátámasztó fényképfelvételeket állított helyre a nyomozó hatóság; a készülék által

rögzített képek tanúsága szerint a vádlott már a sértettel való kapcsolatteremtést megelőzően, az ő tudtán kívül is készített képet gyk.sértett alsótestéről, így nyilvánvalóan kizárt a kiskorú részéről annak kezdeményezése.

A bizonyítékok e logikailag helyes, mértéktartó értékelésére figyelemmel a másodfokú bíróság is csupán az elsőfokú bírósággal azonos következtetésre juthatott: nevezetesen arra, hogy a vádlott védekezésével szemben gyermekkorú **sértett** vallomása fogadható el. Helyesen járt tehát el az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott korábban tett, és egymással részben ellentétben álló, következtelen és súlyosan életszerűtlen nyilatkozatainak bűnösségét tagadó részét elvetette.

Ugyanakkor a vádlott a gyermekkorú sértetről történő fényképfelvételek készítését az eljárás folyamán következetesen elismerte, amelyet az igazságügyi szakértők véleménye teljes mértékben alátámasztott.

Nem látta megalapozottnak ugyanakkor a másodfokú bíróság a védő által indítványozott pszichológus szakértő újbóli kirendelését a vádlott vonatkozásában azon az alapon, hogy a vádlott a cselekmény elkövetésekor pszichikai és lelki értelemben korlátozott volt egy - hasonló jellegű - gyermekkori trauma okán.

Az eljárás során nem merült fel a vádlott pszichikai állapotával kapcsolatban olyan adat, amely szerint gyermekkorban elszenvedett szexuális zaklatás hatása a felnőttkori viselkedésére kihatással lenne; a vádlottnál megállapíthatóan fennálló szexuális deviancia folytán ugyanakkor ennek nincs is jelentősége. Erre figyelemmel a szakértő kirendelése nem szolgálná a tényállás pontosabb felderítését, és az az eljárás tartamának indokolatlan elhúzódásához vezetne. Mindezek alapján a másodfokú bíróság a nem megalapozott bizonyítási indítvány elutasítása okán mellőzte a szakértői bizonyítás felvételét és az ügy tárgyalásra utalását.

A kifejtettek okán az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a Be.352.§ (2) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A bizonyítékok helyes értékeléséből helytállóan jutott arra a következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott a terhére rótt bűncselekményt elkövette. Erre figyelemmel a felmentés végett bejelentett fellebbezések alaptalannak bizonyultak.

A bűncselekmények minősítése is mindenben megfelel a Büntető Törvénykönyv rendelkezéseinek.

Az irányadó tényállásból helyesen jutott arra az álláspontra az elsőfokú bíróság, hogy a gyermekkorú sértettel szemben a büntető törvénykönyv 197.§ (1) bekezdésének a) pontjában írt erőszakot a vádlott nem tanúsította. Erre tekintettel helyesen minősítette az 1./ tényállási pontban írt cselekményét a tizenkettedik életévét be nem töltött sértett sérelmére elkövetett szexuális erőszak büntetnének (Btk.197.§ (2) bekezdése).

A vádlott által a **sértett**ről készített fényképfelvételek kizárólag a gyermekkorú személy nemi szervére fókuszálnak; az ily módon készített képfelvételek objektíve alkalmasak a vádlott nemi vágyának felkeltésére, amelyek a pornográf felvétel fogalmának törvény által megkövetelt feltételeit mindenben kimerítik. A vádlott nemi vágyának felkeltésére utal egyebekben az a körülmény is, hogy a fényképfelvételek elkészítését követően - *nemi vágyának kielégítése céljából* - a gyermek

kezét a saját nemi szervéhez érintette. Ezért helytállóan minősítette az elsőfokú bíróság a vádlott cselekményét a Btk.204.§ (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott gyermekpornográfia büntetettének.

A büntetés kiszabását meghatározó körülményeket az elsőfokú bíróság teljes körűen feltárta, azokat azonban nem a súlyuknak megfelelően értékelte. A másodfokú bíróság e körülmények között nagyobb súllyal értékelte a bűncselekmény elkövetésének következményeit a gyermekkorú sértett vonatkozásában

Gyk.**sértett** a bűncselekményből fakadóan pszichikai károsodást nem szenvedett el; a lezajlott eseményeket viccesnek tartotta, azokat játékként élte meg. Ebből kifolyólag a vádlott cselekménye a gyermek személyiségének fejlődésében semmilyen káros következményt nem idézett elő. E körülménynek azonban az állandó és irányadó bírói gyakorlat szerint a büntetés kiszabásában is meg kell jelennie, amely annak enyhítését alapozza meg. Erre tekintettel az ítéletábra a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést a kihirdetettek szerint a törvényi minimumra, míg a mellékbüntetést ehhez igazodóan öt évre enyhítette.

A vádlott és a védő által a büntetés enyhítése végett bejelentett jogorvoslat így eredményre vezetett.

Nem volt megalapozott ugyanakkor a védőnek a büntetés végrehajtási fokozatának eggyel enyhébben történő megállapítását célzó indítványa.

A másodfokú bíróság nem észlelt olyan különös méltánylást érdemlő körülményt, amely az indítvány teljesítését lehetővé tette volna. Ezzel szemben a vádlott személyében rejlő fokozottabb társadalomra veszélyességére utal az az igazságügyi pszichológus szakértői megállapítás, amely szerint a vádlottól - állapotának adekvát kezelése hiányában - hasonló jellegű cselekmények megismétlése várható, amely az elsőfokú bíróság ítéletének indítvánnyal megegyező megváltoztatását eleve kizárta.

Összességében tehát az ítéletábra a törvényszék ítéletét a fentiek szerint a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyéb törvényes rendelkezéseit pedig a Be.371.§ (1) bekezdése folytán helybenhagyta.

Rendelkezett továbbá az elsőfokú bíróság ügydöntő határozatának meghozatalától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról is a Btk.92.§ (1) és (2) bekezdései alapján.

P é c s, 2016. június 21.

Dr.Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr.Hudvágner András s.k. előadó bíró, Dr.Bencze Beáta s.k. bíró

A Pécsi Törvényszék 12.B.266/2015/34. számú ítélete a Pécsi Ítéletábra, mint másodfokú bíróság Bf.I.11/2016/6. számú ítélete folytán - az abban írt változtatásokkal - 2016. évi június hó 21. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: